

[Petra Petersen.]

burde være en selvfølge, at man i dansk børneforsorgslovgivning har en paragraf, der siger, at det ikke er tilladt at slå børnene.

Udvalgets ordfører (Edel Savante): Jeg vil gerne sige til Petra Petersen, hvad hun udmærket godt ved, at det er absolut forbudt at slå på Nærumgård, og at de mennesker, der har slået, øjeblikkelig bliver suspenderet. Hvis Petra Petersen vil være så venlig at overgive mig det brev, hun oplæste, skal jeg sørge for, at sagen bliver undersøgt, og om der er noget som helst sandt i det. Jeg må sige, jeg betvivler det i nogen grad; men det vil blive undersøgt.

Hvad angår spørgsmålet om Gl. Bakkehus, vil jeg gerne pege på, at efter den undersøgelse, der er foretaget under ledelse af en højesteretsdommer, er Petra Petersens oplysninger her ikke rigtige.

Formanden: Jeg må henstille, at man følger forretningsordenens bestemmelse om, hvordan medlemmerne benævnes.

Socialministeren (Bomholt): Den nye § 163 har, synes jeg, fået en sober affattelse. Ordene om, at børnene er undergivet hustrugt, er strøget, og nu står der i al sin enkelthed:

„Nærmere vejledning om de opdragelsesmæssige metoder i opdragelseshjemmene fastsættes af socialministeren.“

Bestemmelsen bør ikke udvides med en negation som den foreslåede, bl. a. fordi et sådant forbud er komplet overflødigt. En fuldstændig afskaffelse af legemlig revselse vil kunne gennemføres administrativt såvel i henhold til gældende lov som i henhold til den nyformulerede paragraf 163.

Jeg kan for mit eget vedkommende sige, at jeg ikke under nogen som helst omstændigheder vil tolerere, at der prygles på børnehjemmene. Pryglene er forsvundet fra den offentlige skole og folkeskolen, og jeg har vel min andel deri. Der har ikke været én prygleaffære i den tid, jeg var undervisningsminister. De, der griber til prygl eller slår, kan i mange henseender være udmærkede mennesker, de er blot ikke pædagoger, og de har ikke deres plads under dansk børneforsorg. Dette grund-

synspunkt vil klart fremgå af den vejledning, der udstedes i tilknytning til § 163.

Det, der nu sker med vedtagelsen af det foreliggende lovforslag, er simpelt hen en revolution af dansk børneforsorg. Den har hidtil været en trussel mod forsømmelige hjem, en udpræget fjernelsesinstitution. Den bliver i fremtiden en serviceinstitution, der søger at hjælpe hjem og forældre til rette som god rådgiver. Den vil være en hjælper for børn fra alle slags hjem, som af en eller anden grund har hjælp behov. Denne karakter af tillidsinstitution vil komme til at gennemtrænge hvert led af det arbejde, der nu tilrettelægges, også den lige omtalte paragraf.

Petra Petersen: Når både den højtærede minister og den ærede ordfører for socialdemokratiet fastslår, at der ikke må finde legemlig revselse sted af børn på børnehjemmene, og den højtærede minister siger, at han griber ind, hvad jeg selvfølgelig ikke tvivler på at han gør, forstår jeg ikke, hvorfor man så ikke må have reglen stående i loven. Der kan ellers være et dække for de mennesker, som alligevel begår overgreb mod børnene. Jeg ved, det kan være vanskeligt at undgå disse overgreb, men der må sættes meget hårdt ind over for dem. Jeg kan endda ikke tolerere, at man siger, at et sådan menneske bliver suspenderet; han eller hun må ud, der er ingen vej uden om. De børn, der frivilligt eller ved tvang fjernes fra deres hjem, har krav på, at vi alle har den største opmærksomhed henvendt på, at de får en tilværelse som børn i deres eget hjem, altså føler sig trygge og tilfredse, så de kan gå ud i samfundet som nye og gode mennesker.

Socialministeren (Bomholt): Det ærede medlem fru Petra Petersens forestillinger er helt gennemtrængt af tanken om de gamle opdragelseshjem, som vi havde for en generation siden. Den lovgivning, der her tilrettelægges, gør hele dette område til et tillidsområde i god forståelse med hjemmene, forældremyndigheden bevares under alle omstændigheder o. s. v., så det var helt urimeligt, om man skulle indføre en sliq negation i en lovgivning af denne tillidskarakter.